

3030(497 II) [083 814/

75-191

DIMITRIJE SIMIĆ
MILIVOJE MIĆIĆ

UMETNIČKA GALERIJA - KRUŠEVAC

SEPTEMBAR 1965

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
ЗАБНАЈНО ОДЕЉЕЊЕ
Крушевац
БР JK-141

Dimitrije Simić

SIMIĆ DIMITRIJE

Kruševac, Vece Korčagina 9/I

Rođen u Paraćinu 21. II 1927. Akademiju Likovnih umetnosti završio 1952. u Beogradu. Samostalnu izložbu imao 1956. u Kruševcu. Učestvovao na grupnim izložbama kruševačkih slikara i vajara 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965.

Dimitrije Simić, umetnik čija su dela emotivna i često upravo majstorski data i uzdignuta do onog nivoa kako je to shvatio davno u majstorskoj radionici Dolinara u svojim dosledno koncipiranim figurama i figurinama od ptice sa zapaljenim krilima u baršunastom letu sa predimenzioniranim plamenovima u čijem se tek podnožju skupila težina njenog majušnog tela u koje možda niko ne veruje nego baš ta krila koja ništa na svetu ne može ugasi i koja jedina možda znaju da to telo nije ništa drugo nego suština te raspaljene vatre koja će goreti sve dotle dok stoji baš tu gde se i nalazi — malo, majušno; neprimetno, nenametljivo, materijalizovano u jednoj tački koja dokončava jednu postojanost i stvara perspektivu mogućeg — pa preko plemenitih likova majke sa detetom, majke Jugovića, srednjevekovnih junaka, skupina ljudi i žena u toplini gipkih reljefa u drvetu, čežnjivih poljubaca zaljubljenih, srna i jelena, mladića i devojaka, ljudskih tela izvajanih u materijalu bačenih i zaboravljenih panjeva pronađenih i otkrivenih intuicijom strasne želje i sposobnošću za lepim i doslednim istraživanjem sve novih i novih mogućnosti koje po svaku cenu želi da dovede do osmeha ali koje kao po nekom pravilu ostaju zadubljeni u sebe, zamišljeni, silno odani nekom svetu koji ne poznaju, koji ispituju i u koji veruju ne toliko snagom uverenja koliko zovom neke unutrašnje potrebe i imperativom nagona da sve što egzistira bude dostojno sebe i zakune se u daleku savršenost i uslovnost svoje psihofizičke konstelacije.

Likovi su to sazđani možda, a ne stvarani.

Izbačeni iz sebe a nedograđeni.

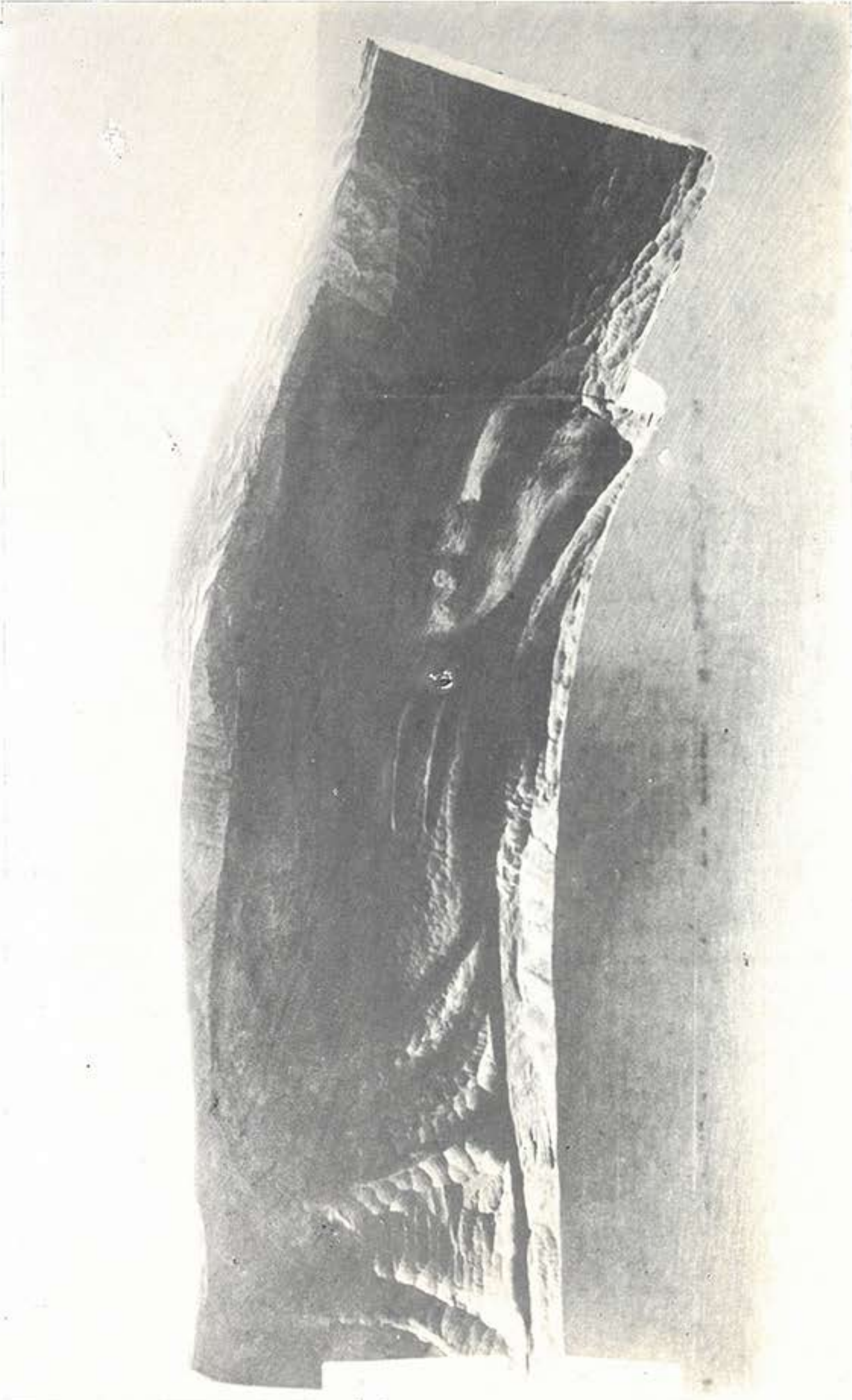
Vajani na relaciji mnogostrukih autorovih raspoloženja i trenutaka pada i podizanja: od tipiziranih pokreta i stavova koji su već našli svoju potpuniju primenu do nekog pitkog, duboko prožetog i podrivenog ali neoborenog saznanja koje je istovremeno i tajna i uverenje, i sumnja i poverenje, i nada i razočarenje — sve dovedeno do samoga sebe pa zastalog i nedovršenog, nedograđenog i nepročišćenog ali, iznad svega, u najboljim trenucima, majstorskog, uvek iskrenog i skromnog, nenametljivog, tihog, u pijanizmu stare, zaboravljene sonate koju izvodi neko na nevidljivom instrumentu s dominantnom pažnjom da nikoga ne uznemiri — a ta pažnja i ti obziri su takvi i toliki da mnogi pogrešno tumače njenu rafiniranu delikatnost i pretpostavljaju joj bučnost efemernih trubača kojima se umetnik tek pokatkad, jasno i nedvosmisleno, u lice, osmehe s upadicom oštrom kao neočekivani ujed i sigurnom kao proračunati pogodak i pogledom sakupi plejadu svojih isklesanih likova i, s dletom i čekićem, dovršava, danas i večeras, do duboko u noć, da bi sutra otpočeo druge, treće, ko zna već koje, za svet kome je darivao sve svoje, bez reči i uveravanje, neposredno, neopozivo, prirodno, jednostavno ali zavetno s podtekstom istinskog oduševljenja i uverenja.

Dragomir Lazić

K A T A L O G

1. Monahinja	— — — — — — — —	drvo	1965	125 x 40 cm.
2. Glava	— — — — — — — —	drvo	1965	50 x 35 cm.
3. Labud	— — — — — — — —	drvo	1965	60 x 40 cm.
4. Amazonka	— — — — — — — —	drvo	1965	55 x 50 cm.
5. Skoplje 63	— — — — — — — —	drvo	1965	100 x 75 cm.
6. Car Lazar	— — — — — — — —	drvo	1965	130 x 75 cm.
7. Kosovski vitez	— — — — — — — —	drvo	1965	90 x 45 cm.
8. Maska	— — — — — — — —	drvo	1965	65 x 50 cm.
9. Materinstvo	— — — — — — — —	drvo	1965	55 x 35 cm.
10. Poruka	— — — — — — — —	drvo	1965	75 x 35 cm.
11. Poljubac	— — — — — — — —	drvo	1965	55 x 35 cm.
12. Jeleni	— — — — — — — —	drvo	1965	60 x 50 cm.
13. Seljani	— — — — — — — —	drvo	1965	60 x 55 cm.
14. Skupina	— — — — — — — —	drvo	1965	120 x 40 cm.
15. Odmor	— — — — — — — —	drvo	1965	100 x 60 cm.
16. Torzo	— — — — — — — —	drvo	1965	60 x 20 cm.

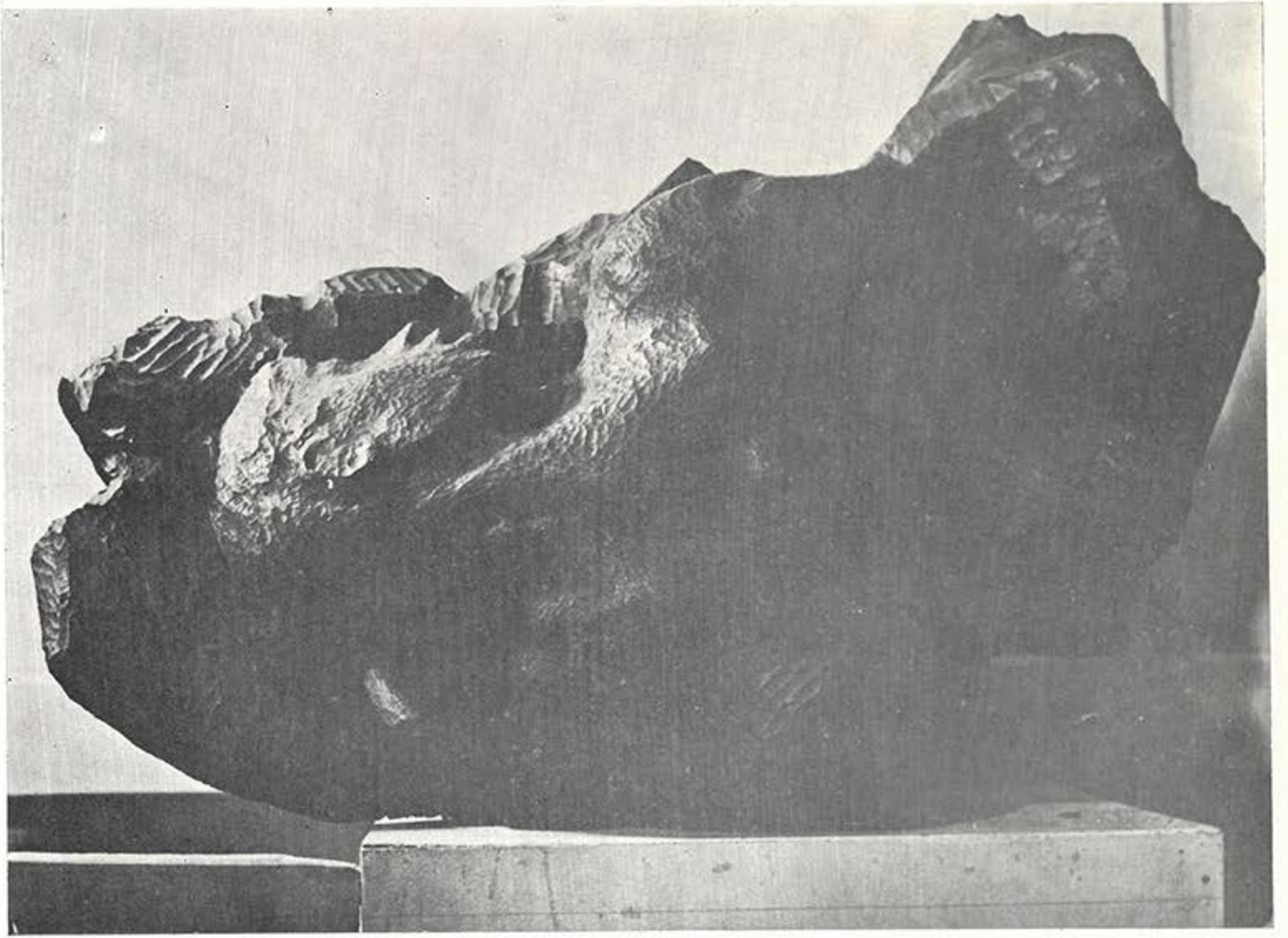
SKULPTURA

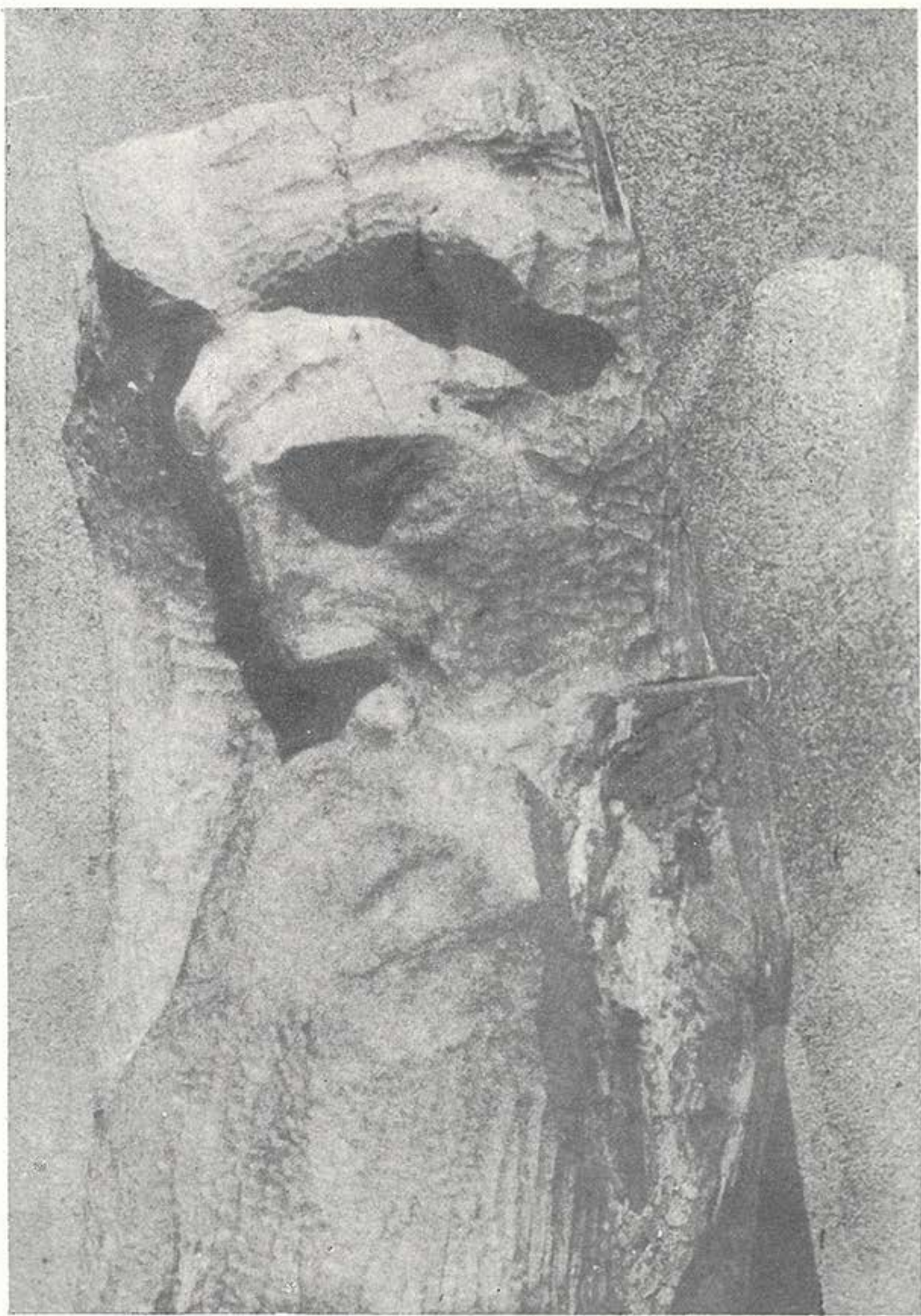

British Museum
1881-1882

UMETNIČKA GALERIJA - KRUŠEVAC

SEPTEMBAR 1965

MIČIĆ MILIVOJE

Kruševac, Kosovska 31

Roden u Kruševcu 30. IX 1935. Akademiju Likovnih umetnosti završio 1962. u Beogradu. Učestvovao na grupnim izlozbama kruševačkih slikara i vajara 1962, 1963, 1964, 1965.

Kao iz tame, iz nesumnjive, gorke utamničenosti, pod mladim ali već iskusnim stvaralačkim dletom Milivoja Mičića postepeno, ujedno sigurno iskrsava jedan nesvakidašnji svet sa svim svojim izvitoperenostima, konvulzijama, stradalničkim grimasama i suzama. Različit i zato izdvojen, ne zato da nas zapanji, fascinira ili zabljesne ustreptalom lepotom svojih obrisa koliko da nas podseti na svoju klasično ljudsku, geometrijski koncipiranu dramu i posvedoči se u svom pomalo melanholičnom, pomalo strasno nostalgичnom trajanju kroz vekove.

Svoj malen ali već naglašen skulpturalni svet, i pored zasnovanosti njegovoj na dubljim, na ponornim, istorijski potvrđenim tradicijama, Mičić je uspešno odvojio od čaure svake misterije i mističnosti, kao da je u svom artističkom zanosu namerno i svrshodno prožimao materiju i, s njom, svoj svet racionalnim vrednostima i idejnim svetlucanjima, čije je linije majstorski ispredao i preko izvesnih konkretno datih granica izvlačio u šire vremensko-prostorne koordinate, čime je postigao univerzalnije zračenje svih svojih poruka.

Preko njegovih ruku se u gipsu i drvetu izlivaju raznovrsni sadržaji koji pod njegovim ustitalim prstima poprimaju luminiscentne oblike. Jedna ženska glava u drvetu čas je crna baklja i simbol afričkog kontinenta, čas crna suza, krik i žalopojka, alarmantno zvono u srcu svemira.

Još mlad, poletan, Mičić je kao ukleti strasnik počeo da razvija bogatu klavijaturu svog nadahnutog senzibiliteta.

Prošlost, ona stara, poznata i nepoznata, već trošna, pod stoletnim, pod prašnim naslagama, isprepletana je sa sadašnjošću. Kod Mičića ona nam dolazi s čitavom jednom povorkom okomitih ratnika pod kacigama i sa štitovima. S jednim neuporedivo živim ponosom, sa osećanjem ljudskog dostojanstva, koje im je umetnik svojim prosedeom utkao ne bi li se pali, izginiti, s krvavim još ranama na telu opet našli na svojim nogama i zauzeli mesto kakvo imaju samo karijatide. Tu je iakođe kopljanik na konju, za koga se ne zna da li je konj ili labud jer vrat mu je izvijen i deluje kao kakva spirala.

Reklo bi se: svet imaginacije! S tim i tako umetnički doživljenim i oživljenim kosovskim ratnicima Mičić je u stvari započeo svoju kreativnu avanturu kao da je samo na taj način, s takvom inspiracijom mogao da raspote u svojoj nutrini čvor svih svojih stvaralačkih ambicija i mogućnosti. U isti mah tu se implicitno sadrže svedočanstva svih njegovih iskrenih uzbuđenja i mali kodeks njegove estetike, koja ide za uproščavanjem, što znači za dijalektičkim prevazilaženjem svega suvišnog, za formama koje podsećaju na lapidarnost kakve lakonski zgusnute sentence. Sve to ipak u jednoj uzvišenoj i simfonijski organizovanoj orkestraciji, koja u svom senovitom hintergrundu ima Kruševac kao istorijski grad, kao epiku i etiku i predmet njegove izuzetne ljubavi. To je fon i u tom fonu cvast Mičićevog sunca.

Renesansni karakter Mičićevog stvaralaštva ogleda se ne samo u generalnoj liniji njegove skulpturalne istine već i u malim detaljima, kojima postiže toplinu čak i onda kad pred našim očima počinje da defiluje serija figura u prastaraj, strogo skrojenoj rekviziti. Za njegove ratnike se često ne zna jesu li zalsta to što to jesu ili su srčani mirovesnici, jer nisu dati u stilu „junaka bez straha i mane“, čvrsti su i ozbiljni, granitni i monolitni, ali bez kakve patetike i poze, štitovi su im kao ruže, što čini da su prisni. Otuda dudoko urezana humanistička nota u svim njegovim vertikalama, koje ne prestaju da ga karakterišu u njegovim spomeničkim pobudama. Ima tu jednog plemenitog zamaha, koji računa s ljudskošću.

Forma je kod Mičića tretirana na sasvim osoben način: apstrahovanjem stvari preko jednog sukcesivnog metoda, pri čemu sve više dolazi do izražaja njegovo posezanje za kompleksnijim datama stvarnosti, koju sve moćnije i suverenije uvlači u svoju artističku sferu. Ako se pođe od osnovne oznake njegovog stvaralaštva, od njegovog čisto lirskog monumentalizma, onda će se doći do zaključka da u svim svojim formama ostvaruje jednu ljupku igru linija i često robustnih površina, težnju da pored svih određenih i određujućih smislova postigne čistu plastiku na račun čitave sume detalja. Otuda kod njega želja za stilizacijom prilikom obrade u smislu geometriziranja masa i harmoničnih proporcija među značajnim pojedinostima.

Po svemu tome Mičić se izdvaja i zauzima posebno mesto u svojoj generaciji, koja je krenula u svođenje skulpture na apstraktan izraz. Zadržavajući se na figurativnosti, on ni najmanje nije zapostavio vrednost plastičnog izraza, u čemu je iakođe jedna od njegovih istaknutih vrlina.

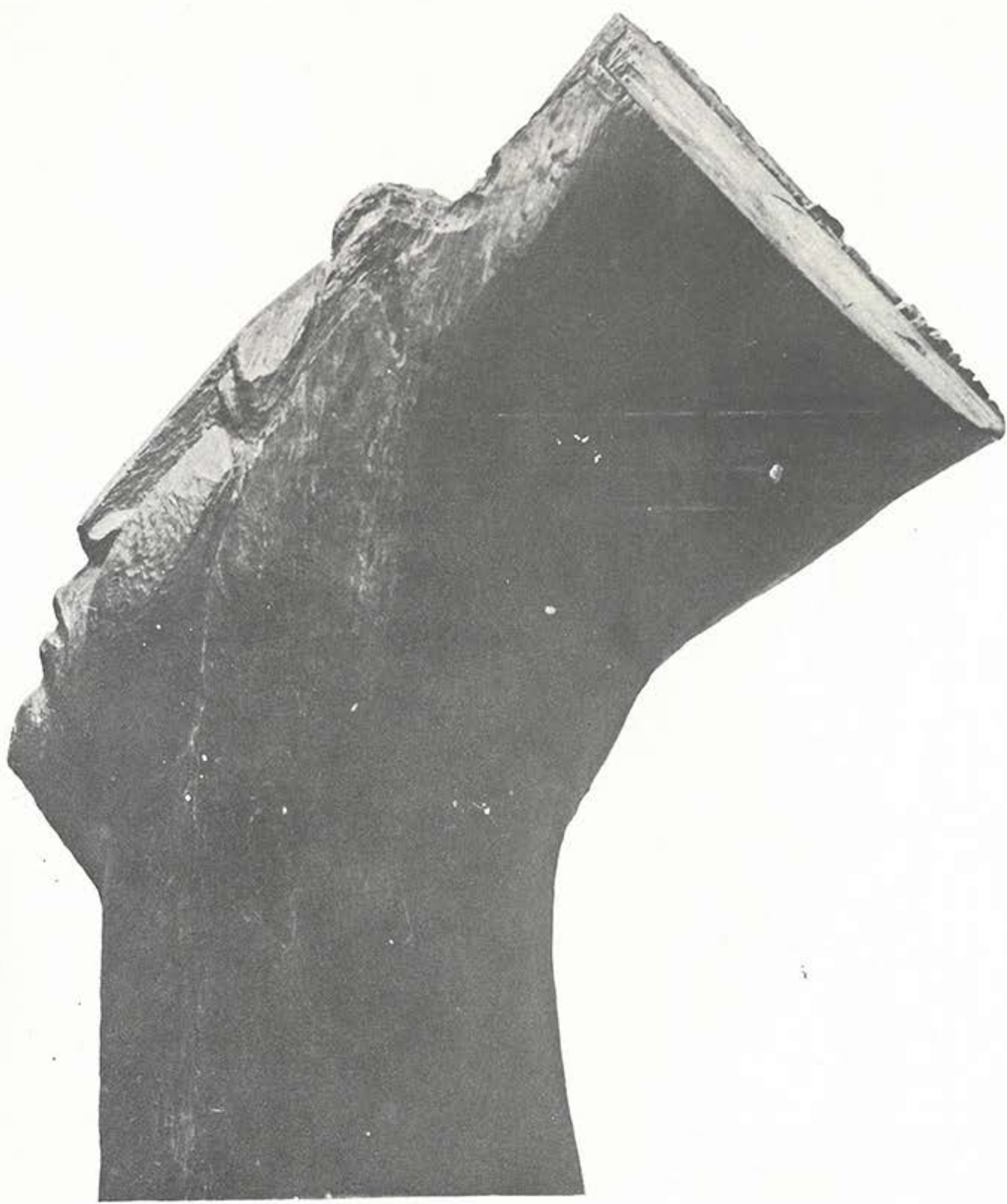
Antonije MARINKOVIĆ

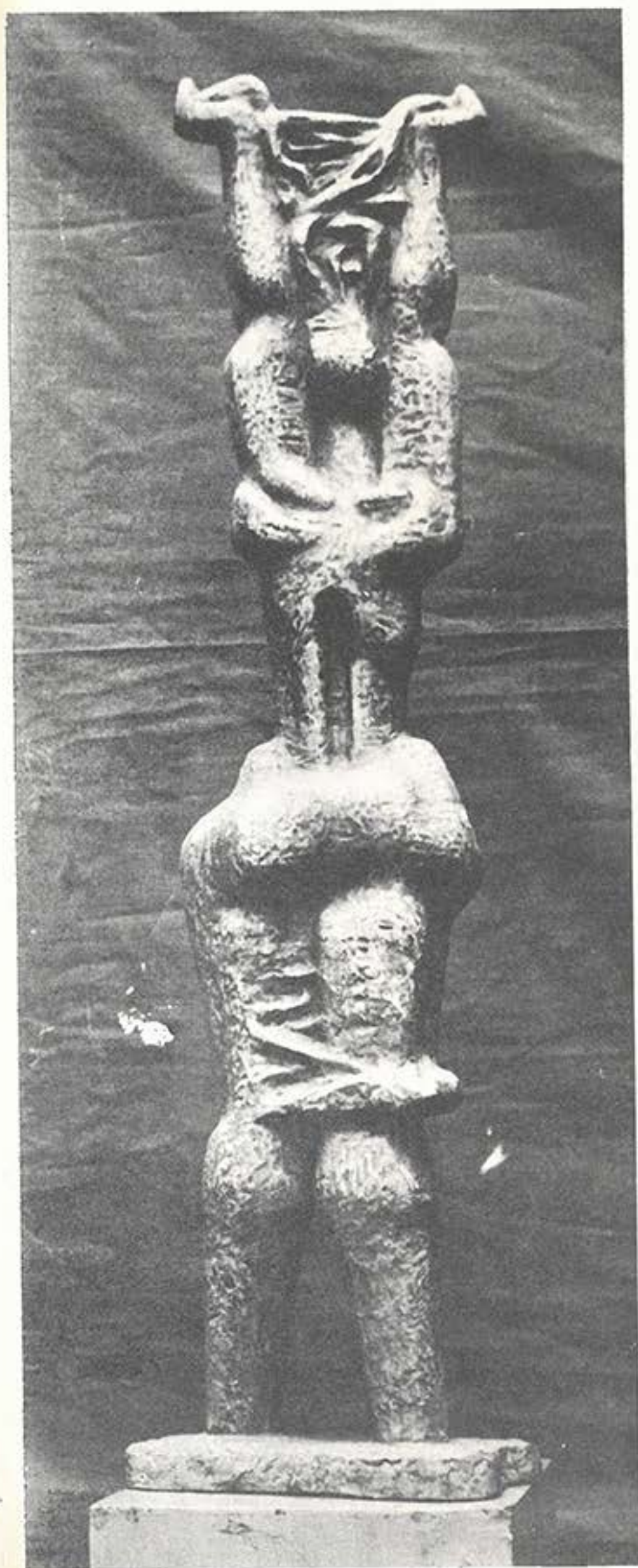
K A T A L O G

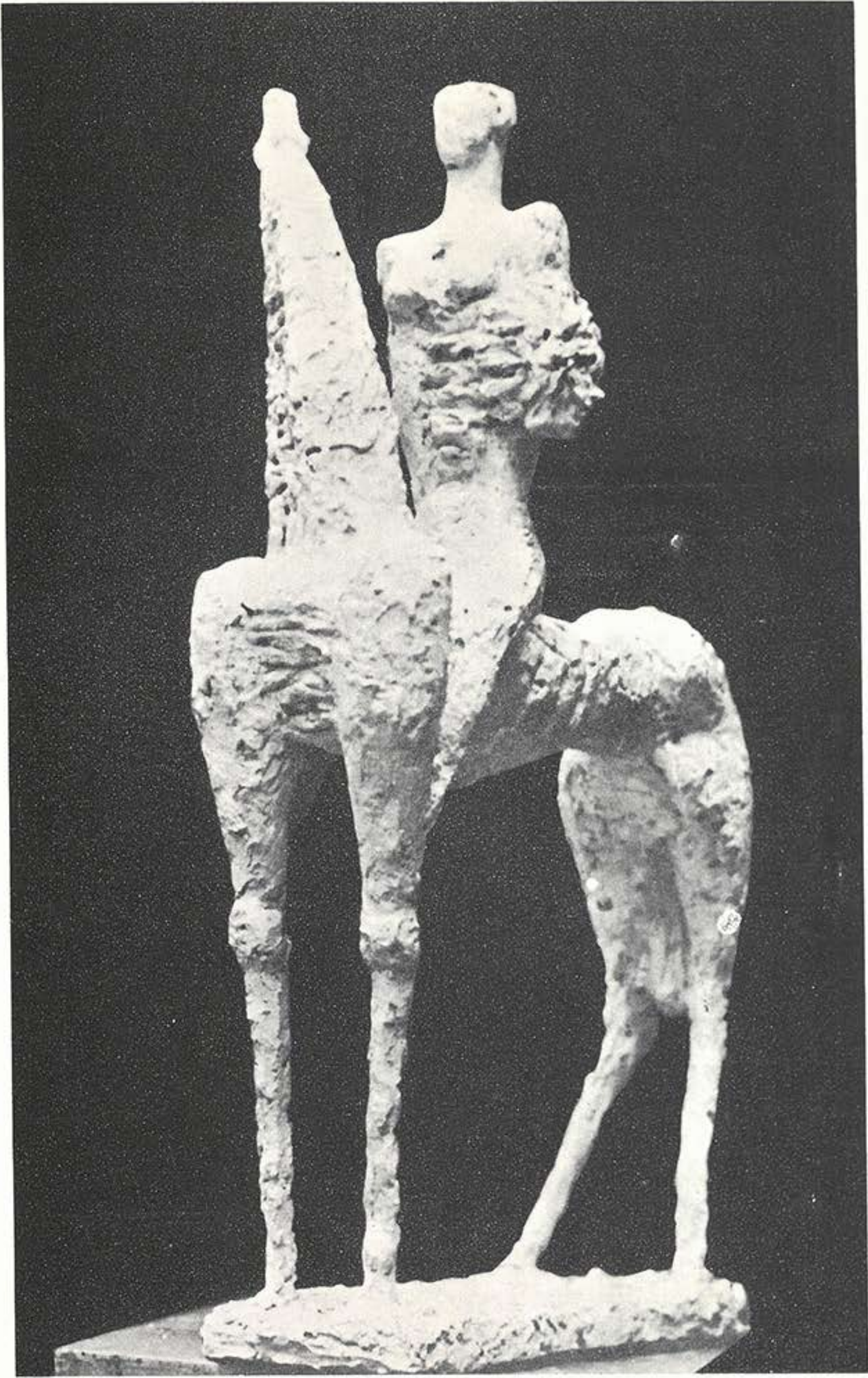
1. Crna suza	— — — — — — — —	drvo	1965
2. Buđenje	— — — — — — — —	gips	1965
3. Kopljanik na konju	— — — — — — — —	gips	1964
4. Glava	— — — — — — — —	gips	1965
5. Kosovski ratnik I	— — — — — — — —	drvo	1965
6. Ležeći Akt	— — — — — — — —	gips	1964
7. Kosovski ratnik II	— — — — — — — —	drvo	1965
8. Streljenje	— — — — — — — —	gips	1965
9. Torzo	— — — — — — — —	gips	1960
10. Boj	— — — — — — — —	gips	1965
11. Bol	— — — — — — — —	gips	1965
12. Starac (skica)	— — — — — — — —	glina	1950

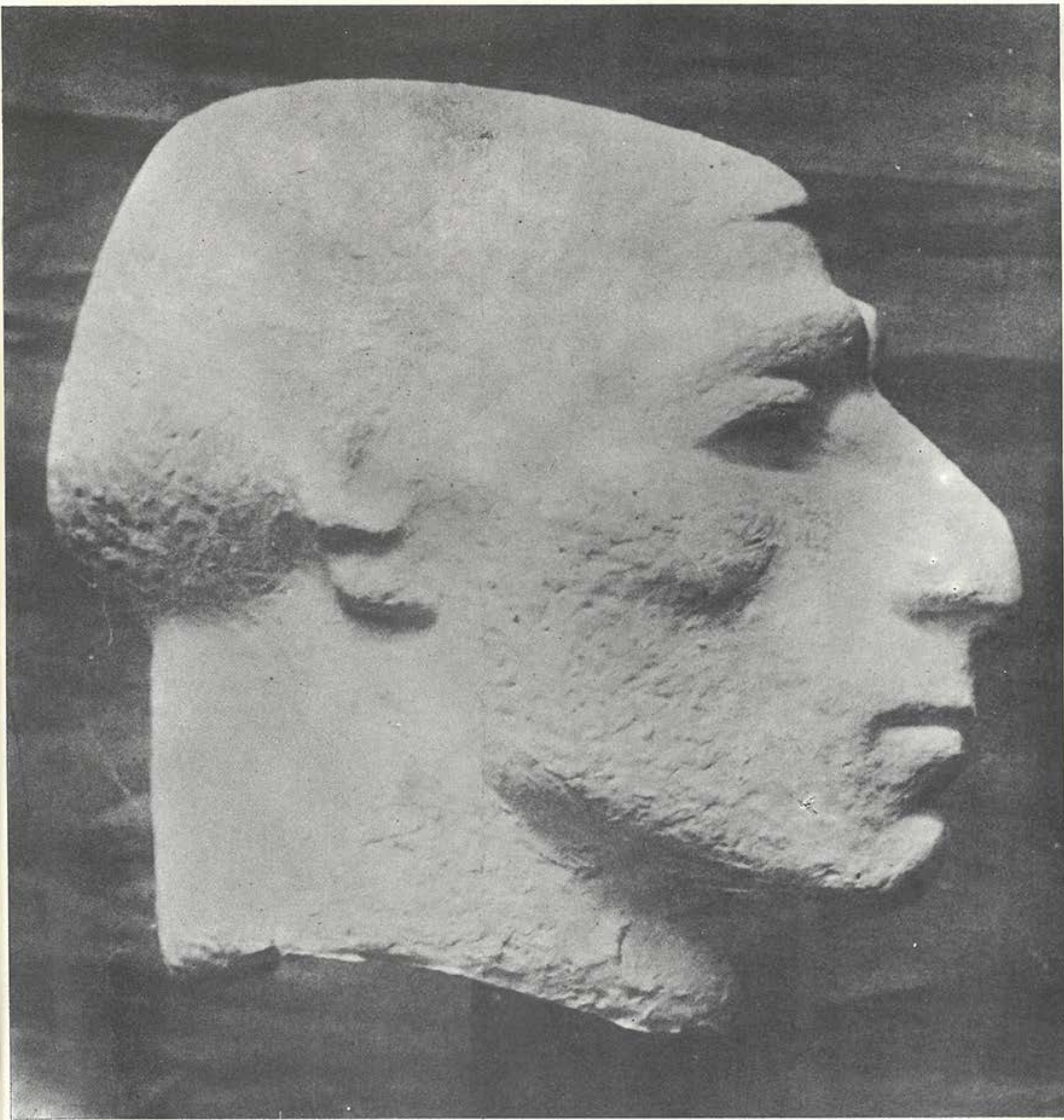
SKULPTURA

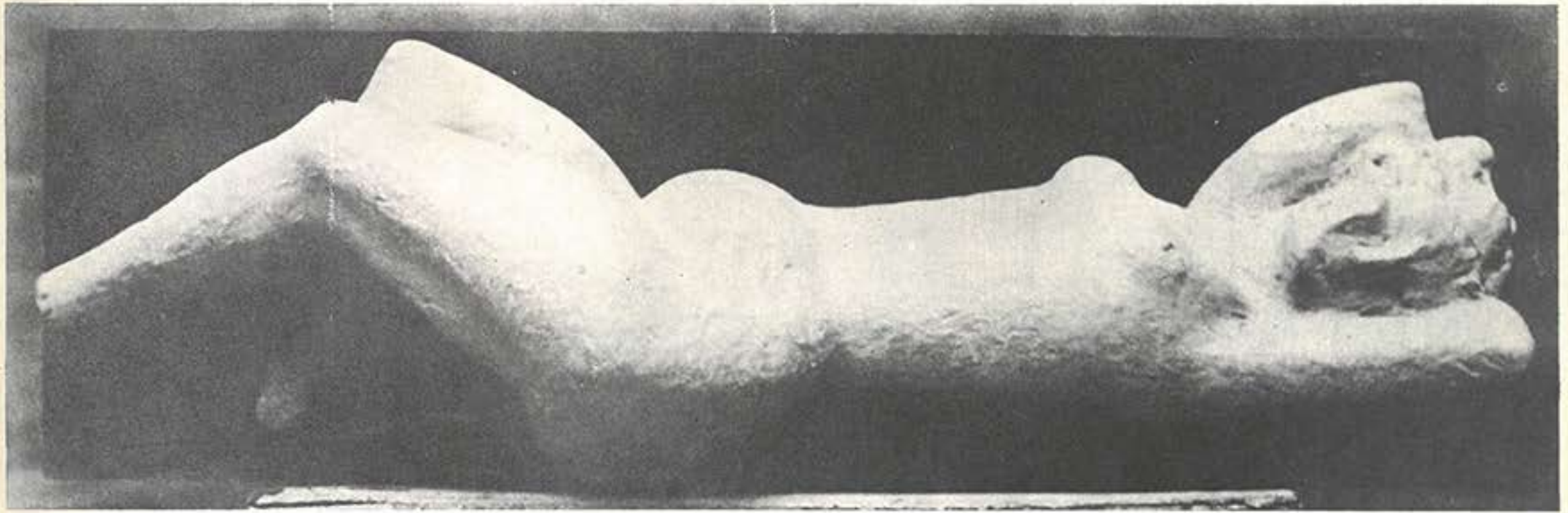

КР. 1938/11

